

Marita G. Schmitz

Joshja e Binjakut "të Errët"

Përralla e shpirtit tim binjak
- një histori e vërtetë

Joshja e binjakut "të errët"

Ishte... pak pas ditëlindjes sime të 19-të - pasi u ndava me të dashurin tim të parë, me të cilin në fakt kisha planifikuar të transferohesha - që u zhvendosa nga shtëpia e prindërve të mi në apartamentin tim të parë. Doja të isha e pavarur dhe të jetoja pranë vendit tim të punës. Mbi të gjitha, refuzova kategorikisht t'u jepja prindërve të mi para për dhomën dhe ushqimin. Sepse kjo është ajo që do të bëja që tani e tutje.

Disa javë para se të largohesha, një mik më tregoi për një lloj konference telefonike në qytetin tonë - ku shumë njerëz mund të flisnin me njëri-tjetrin në të njëjtën kohë. Më duhej ta provoja.

Ishte argëtuese - të gjithë po flisnin mbi njëri-tjetrin. Pastaj më duhej të shpikja një nofkë sepse askush nuk donte të përdorte emrin e tij të vërtetë. Shumica e njerëzve kishin emra kafshësh ose emra personazhesh filmash.

Ishte shumë argëtuese dhe folëm për dëshirën për t'u takuar si grup.

Kishte disa numra telefoni që mund të telefononim - dhe po, filluan të formoheshin klika të vërteta, duke u takuar rregullisht. Ramë dakord për një vend takimi për të cilin shumica prej nesh mund të binin dakord dhe pastaj u takuam. Në takimin e parë, ishim vetëm disa prej nesh - ndoshta 10-15 persona të moshave të ndryshme.

Para se të shkoja në takimin e parë, vura re një zë shumë miqësor që më thërriste emrin. Pati një lidhje të menjëhershme në takim - të gjithë shkonim shumë mirë me njëri-tjetrin. Ishte një takim argëtues. Tani mund t'i shihnim njerëzit personalisht, së bashku me emrat dhe zërat. Sigurisht, i kishim imagjinuar disa prej tyre mjaft ndryshe. Ishte shumë argëtuese dhe të gjithë kaluam mirë.

Pastaj u takuam më shpesh; ndonjëherë për të bërë patinazh në akull, ndonjëherë vetëm për të pirë diçka dhe për të biseduar - zakonisht në një vend takimi të rregullt (një bistro ose kafene).

Ja ku ishte—herë e herë—ai zëri i vetëm, i cili tani vazhdonte të thërriste edhe emrin tim—vetëm tani e dija se kujt i përkiste. Dhe u bashkova dhe thirra edhe emrin e tij.

Ne e pëlqenim shumë njëri-tjetrin. Siç thashë, unë isha vetëm 19 vjeç dhe ai ishte tashmë 25. Nuk dija çfarë të mendoja për të. Ishim pak a shumë si shokë; dhe sapo isha ndarë nga i dashuri im i parë, me të cilin kisha qenë bashkë për gati dy vjet. Siç përshkruhet më sipër, sapo isha larguar dhe doja të shijoja jetën—të shkoja të kërcenim dhe të takoja njerëz. Po mendoja për gjithçka, përveçse të filloja diçka serioze përsëri menjëherë. Ishim shumë të kujdesshëm me njëri-tjetrin.

Megjithatë, vura re se ai ishte shumë i magjepsur nga temperamentimi im dhe ngazëllimi im për jetën. Dhe unë isha tërhequr nga aventura.

Kështu që, herë pas here merrnim njëri-tjetrin në shtëpi për të shkuar në një vend takimi së bashku ose e çonim njëri-tjetrin në shtëpi.

Për çfarëdo arsye, ai nuk bëri kurrë një lëvizje.

Ishte paksa e çuditshme me të. Njëherë, gjatë një takimi, ia vura krahun rreth shpatullës... por ai nuk ma ktheu.

Epo, i thashë vetes: "Po, jemi vetëm miq dhe gjithçka është në rregull."

Por pastaj dolën në pah ndjenjat - si, ndoshta nuk isha mjaftueshëm e mirë, ndoshta nuk kisha një punë aq të mirë sa e tija. Ndihesha shumë djaloshare dhe si shok. Ndoshta jo lloji i gruas së tij - ose jo mjaftueshëm zonjushë.

Në atë kohë, nuk mendoja shumë pse ishim kaq të afërt. Por të dëgjoja zërin e tij në telefon ishte gjithmonë magjike - pothuajse e papërmbajtshme.

Shkoja në vendet ku mblidhesha këtu e atje, kudo që ndihesha sikur shkoja ose bëja gjërat që më pëlqenin.

Atëherë kisha bërë edhe një mik atje. Shpesh shkoja për të kërcyer me të në fundjavë - ndonjëherë në një klub vallëzimi, ndonjëherë në një diskotekë. Edhe ai ndonjëherë vinte me të.

Takimet u bënë më të rralla dhe unë kaloja më shumë kohë me të dashurën time.

Ndonjëherë shkonim me makinë në shtëpinë e saj ose të prindërve të mi gjatë fundjavave dhe shkonim në ndonjë klub atje.

Takimet vazhduan për njëfarë kohe dhe ne u takuam vazhdimisht me njëri-tjetrin.

Dikush i kishte thënë se kisha një të dashur të ri dhe që atëherë e tutje, ne e shihnim njëri-tjetrin vetëm rastësisht. Nuk kishte kurrë mundësi të bëja një bisedë personale/private me të - gjithmonë kishte njerëz të tjerë përreth.

Pastaj shkova në një vend tjetër takimi, një numër tjetër telefoni. Dhe sigurisht, e takova atje. Kur e

pashë, e vetmja gjë që munda të thoja ishte: "Oh, je përsëri ti!" Në fakt, u ofendova pak sepse ai në thelb po më injoronte. Nuk e kisha idenë se ai mendonte se kisha një të dashur të ri. Ai ishte i zhytur në një bisedë shumë intime me një grua tjetër të re.

Epo, mendoj se isha pak xhelozë në fund të fundit.

Megjithatë, e mora vesh vetëm kohët e fundit - që nga kontakti ynë i fundit.

Unë dhe ai - rrallë takoheshim më me njëri-tjetrin; kishte kaluar mjaft kohë - të paktën dy ose tre vjet - kur u takuam rastësisht ndërsa bënim pazar gjatë pushimit të drekës.

Ishte e sikletshme - në thelb bënim vetëm biseda të shkurtra, duke folur për vendin ku punonim dhe jetonim.

Por mendoj se belbëzova pak. Nuk e di. Isha shumë e lumtur që e pashë përsëri. Meqenëse

patëm vetëm një pushim të shkurtër dreke dhe të dy po bënim pazar, u ndamë shumë shpejt - pa shkëmbyer numrat e telefonit. Ai jetonte në një pjesë tjetër të qytetit në atë kohë, dhe unë isha zhvendosur tashmë në fshat për të qenë me një të dashur të ri. Dhe unë punoja në qytet gjatë gjithë kohës.

Disi, takimi vazhdonte të më bezdiste. Vazhdoja të mendoja për të vazhdimisht. Vazhdoja të shihja fytyrën e tij - mënyrën se si po më buzëqeshte. Disi, nuk munda ta lija – ishte si një magnet. Çfarë ishte ajo?

Mendoj se ishte rreth një vit më vonë – atëherë mendova se doja ta shihja përsëri – edhe pse isha ende në atë marrëdhënie tjetër.

Por disi, u tundova ta shihja përsëri. Për të parë nëse kishte diçka më shumë. Isha kurioze dhe vazhdoja ta imagjinoja fytyrën e tij të qeshur në mendjen time. Sa i lumtur kishte qenë që më pa përsëri. Hmm, doja vërtet të zbuloja nëse kishte diçka midis nesh - nëse kishte më shumë sesa thjesht miqësi.

Por si duhej ta bëja? Nuk mund t'i thoja saktësisht të dashurit tim aktual, "Do të vij vetëm të shoh një mik të vjetër nga dikur..."

Por gjithsesi shfrytëzova rastin dhe shkova me makinë (45 minuta me makinë) në shtëpinë e tij një fundjavë - kur i dashuri im nuk ishte në shtëpi.

Hyra në apartamentin e tij - ai më bëri një turne. "Apartament i bukur," thashë. Dhe pastaj - absolutisht duhej ta dija - si do të reagonte ai?

E putha në buzë. Por në sytë e tij, pashë vetëm frikë. Ai më pyeti nëse nuk doja të rrija, por nuk munda ta kuptoja frikën në sytë e tij, dhe në të njëjtën kohë, kisha frikë - se më kishin zbuluar tashmë në shtëpi, se mund të më kishin munguar tashmë dhe se do të futesha në telashe nëse do të qëndroja më gjatë larg. Përveç kësaj, ajo ndjenjë e njohur u rikthye përsëri: a mund të ishte vërtet i ndershëm? A isha mjaftueshëm e mirë për të, mjaftueshëm femërore dhe mjaftueshëm tërheqëse? E njëjta ndjenjë që kisha pasur më parë më erdhi përsëri.

Kështu që shpejt i thashë lamtumirë, u ktheva në makinë dhe shkova në shtëpi.

I thashë vetes: "Jo, mendoj se nuk ka asgjë atje në fund të fundit, dhe kaq."

Më vonë, disa ditë ose javë më vonë - nuk mbaj mend saktësisht tani - i shkrova një letër tjetër. Së pari, shkrova adresën time të kthimit në të, pastaj e fshiva. E dërgova. Kaq ishte.

Rreth dy vjet më vonë, u martova me të dashurin tim në atë kohë, por nuk munda ta hiqja nga mendja. Vazhdoja të mendoja dhe të ëndërroja për të - çfarë do të kishte ndodhur nëse do të kisha qëndruar? Epo, mendoj se nuk do ta di kurrë, mendova.

Epo, isha me të dashurin tim në atë kohë vetëm për shtatë vjet (përfshirë martesën). Pastaj ai më tradhtoi. U largova. U divorcuam.

Pastaj u përpoqa ta gjeja përsëri (zëri im i këndshëm në telefon). Por nuk e kisha numrin e tij aktual të telefonit, dhe ai as nuk jetonte më atje. Por e gjeta numrin e telefonit të prindërve të tij në librin e telefonit.

E mendova për një moment, pastaj e bëra. Telefonova shtëpinë e prindërve të tij.

Nëna e tij u përgjigj në telefon. Pyeta për të dhe nëse mund të më jepte numrin e telefonit. Por ajo tha: "Ai është me një të dashur shumë xheloze tani." Dhe nuk duhet të përpiqem ta kontaktoj. Nuk e mora numrin e tij për këtë arsye.

Nuk më kujtohet saktësisht tani, por mendoj se e lashë numrin tim të telefonit që ai të mund të më kontaktonte.

Epo, çfarë turpi. Do të doja të flisja me të për atë që ndodhi atëherë dhe si vazhdoja të mendoja për të. Doja vetëm të dija se si po ia kalonte dhe nëse po kalonte të njëjtën gjë si unë.

Fatkeqësisht, kërkimi im për të nuk pati sukses.

Interneti?! - Po, nëse një gjë e tillë do të kishte ekzistuar atëherë, mund ta kisha gjetur.

Fatkeqësisht, nuk e takova rastësisht dhe nuk e dija se ku punonte tani, sepse kompania për të cilën punonte më parë nuk ekzistonte më.

Pra, kaq ishte! "Epo, ai duhet të jetë i lumtur", i thashë vetes.

Pastaj, rreth dy vjet më vonë, takova një të dashur të ri. U zhvendosëm të jetonim bashkë pas rreth një viti, u martuam dhe qëndruam bashkë për rreth dhjetë vjet.

Por vazhdoja të mendoja për të. Dhe imagjinoja se si do të kishte qenë me të. A do të ishim martuar deri tani dhe do të kishim fëmijë së bashku?